

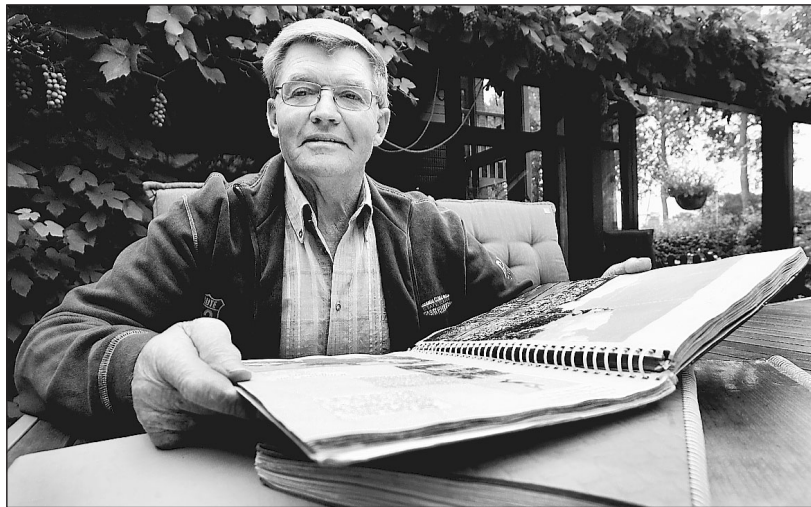
Roel Bokke Span: ‘Ik wie net altyd de beste, ik ha faak gelok hân’

In 1957 werd in Winsum het fierljeppen als wedstrijdsport opgezet door een comité van vogelwachters, onder aanvoering van Winsumer Lykle Miedema en de Stiensers boer Sjoerd Span. Er werd direct een Fries kampioenschap georganiseerd, met Winsum als plaats van handeling. Vandaag wordt de vijftigste editie gehouden. Roel Bokke Span won acht keer de Friese titel en heeft als enige Fries twee sulveren polsen in zijn bezit.

Door Edwin Fischer

STIENS - De naam Roel Bokke Span heeft nog altijd een bekende klank in Friesland. In 1963 won de boerenzoon uit Stiens de zevende editie van het Fries kampioenschap fierljeppen. Een jaar later won George Valkema het FK en ook in 1968 was de Jouster de beste. Tot en met 1972 was het verder Roel Bokke Span die telkens met de krans én de sulveren pols naar huis ging.

Hij groeide uit tot een van de belangrijkste en bekendste Friese sporters van destijds. „Ik ha noch faak dat der minsken, meast âlderen, binne dy't freegje, as ik sis dat ik Span hjit, 'of binne jo Roel Bokke'. Dat is wol moai, hear. Mar se kenne my ek noch fan it reedriden. Dêr wie ik ek wol goed yn”, vertelt de 63-jarige

Achtvoudig Fries fierljeppkampioen Roel Bokke Span: „As ik sa troch de plakboeken bledderje, bin ik wol wat grutsk.”

Foto LC/Niels Westra

Span. Het ljeppen werd hem met de paplepel ingegeven. „As jonkje wie ik altyd mei in pols it fjild yn. Moarns foar it nei skoalle gean, tus-

ken de middei en nei skoalletiid wer. Dat sjochst no hast net mear. Aaisykje. Doe't mynheit ien fan de oprjochters fan it wedstriid-

jeppen waard, wie it logys dat ik ek mei dy sport begûn.”

Op veertienjarige leeftiid won hij voor het eerst, in Wânsverd onder Burdaard, een wedstrijd. De krantenknipsels van die zege zijn de opening van in totaal vijf propvolle plakboeken. „Us mem hat it allegear byhâlden en ynplakt. Ja, ik tink wol dat ik grutsk bin as ik werris troch dy boeken hinne bledderje”, bekent Roel Bokke Span, die er eigenlijk een grote hekel aan heeft om over zijn eigen prestaties te praten. Meermalen meldt hij dat andere ljeppers eigenlijk beter waren.

Span is er nog altijd van overtuigd dat het winnen van de vele Friese titels ook vaak geluk geweest is. Hoe hij er dan in slaagde om acht keer als overwinnaar op de schouders van zijn 'concullega'-ljeppers te zijn genomen - een traditie die heden ten dage niet meer bestaat - weet hij niet. Wat zijn kwaliteiten als ljepper waren somt de nog altijd in Stiens wonende kampioen moeiteloos op.

„Ik wie fluch en spiersterk. Ik koe hiel hurd rinne en dêrtroch de stok fier yn it wetter sette. Dan koe ik ek wol in pear klimslaggen meitsje. Wy klommen oan de sydkante fan'e pols. Net lyk as no, mei de pols tusken de fuotten. Want de útsprong, dêr koest it yn dy tiid mei winne. En dat wie wol in spésjaliteit fan my. Ik wie linich en ik hoegde ek net nei te tinken oer dy horisontale útsprong. Dy makke ik

gewoan. Mar sûnder dy útsprong hie ik in protte minder wûn dan ik no dien ha”, weet de eveneens tweevoudig nationaal kampioen.

Eind jaren zestig kwamen er wel drie-tot vierduizend liefhebbers langs de Sint Japik staan. Die genoten van de vele deelnemers die over de negen meter brede vaart trachten te komen. Uiteraard waren de natsprongen ook destijds al een groot vermaak. „It wie natuerlik in hiel smoarge troep dêrst yn telâne kaamst. Mar ik gong hast nooit wiet. Ik ha sels jierren hân dat ik net ien kear yn it wetter delkaam.”

Span volgt het fierljeppen voornamelijk nog via de krant en de televisie. De spierziekte MS betekende een enorme aanslag op het lichaam van de voormalige sportman, die naast het fierljeppen ook schaatsen en kaatsen als favoriete sporten beoefende. Met schaatsen kreeg hij zijn allerbelangrijkste prijs.

„Hjir bin ik sa grutsk op”, zegt hij en toont een kleine trofee. 'Meest verdienstelijke Friese langebaanrijder'. De erkenning kreeg hij van de groep langebaanschaatsers waarmee hij in de jaren zestig allerlei wedstrijden bezocht. Het tekent de mens Roel Bokke Span. Niet een eerste prijs na een wedstrijd, groot kampioenschap of niet, maar het respect van zijn medesporters telt het meest.